

[Rager.]

sit Ændringsforslag og ved den Motivering, han gav det i Udvalget, at Venstre ikke ønskede at være med til at løse denne Sag paa en bred Basis. Det ærede Medlem maatte i Forvejen vide — og fik det i øvrigt bekræftet gennem de Udtalelser, den højt-ærede Statsminister fremsatte i Udvalget —, at denne Voldgiftsret ikke vilde blive antaget. Derfor maa jeg beklage, at det paa Grund af Venstrepartiets Stilling i Udvalget ikke har været muligt at faa en Løsning paa en bred Basis, hvad jeg mener vilde have været overordentlig ønskeligt i denne Sag, ikke mindst efter de Udtalelser, som er faldet fra andre Sider her i Salen ved første Behandling i Dag. Men saa er det naturligt, siger det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at Regeringspartierne selv maa tage Ansvaret for at føre Sagen igennem, saaledes som den er forelagt fra Regeringens Side, og vi vil saa bære det Ansvar, idet vi beklager, at man fra anden Side ikke har modtaget de udstrakte Hænder (*Christmas Møller: Hvilke?*) til Oppositionspartierne, som derimod har stillet et Ultimatum, om hvilket de i Forvejen vidste, at det var uantageligt.

Formanden: Jeg beklager, at man her synes at komme ind paa Referat af Udvalgsforhandlingerne. Jeg har ofte udtalt, at saadant maatte betragtes for at være uheldigt, og jeg vil henstille til følgende Talere ikke i alt for høj Grad at fortsætte paa den Vej, der for et Øjeblik siden blev betraadt.

Valdemar Thomsen: Efter at vort Ændringsforslag er afvist, skal jeg tillade mig at anbefale Tingets Medlemmer at stemme imod begge de foreliggende Ændringsforslag, ligesom jeg anbefaler at stemme imod Lovforslaget ved tredje Behandling. Jeg beklager, at kun et lille Parti paa 5 Medlemmer her i Tinget ønsker at støtte Slagterierne i deres Kamp for Landbrugets økonomiske Interesser.

Gregersen: Ogsaa vi har ved første Behandling givet Udtryk for, at Konflikten maatte løses, men løses ved Voldgift, ikke ved, at Rigsdagen gør Mæglingforslaget til Lov.

Det ærede Medlem Hr. Rager udtalte, at han var interesseret i at faa Spørgsmaalet løst paa saa bredt et Grundlag som muligt. Jeg mener, at en Voldgift vil betyde Afspænding. Det, at Rigsdagen ikke kan betragtes som en uvildig Domstol, gør, at

der vil blive mere Strid om denne Sag, end hvis Løsningen kommer gennem en Voldgift. Da vi ønsker at bidrage til Sagens Løsning, har vi fundet et Lovforslag frem — den senere Lov af 21. April 1934. Dette Lovforslag om Voldgift havde en heldig Skæbne her i Tinget. Det blev fremsat af Statsministeren i nøjagtig den samme Situation som den, vi staar i i Dag. Lovforslaget havde den Egenskab, at det kunde samle Rigsdagen, idet det vedtoges med 109 Stemmer mod kun 1. Jeg anbefaler Tingets Medlemmer at stemme for det af os stillede Ændringsforslag, som altsaa er identisk med et af Statsministeren i 1934 fremsat Lovforslag.

Aksel Larsen: Jeg vil anbefale at stemme imod de stillede Ændringsforslag og ved tredje Behandling at stemme for det oprindelige Lovforslag. Selv om den højt-ærede Statsminister ikke forstaar det, maa jeg fastholde min Kritik af den Situation, der har ført til dette Lovforslags Fremsettelse og af den Politik, der har ført til, at Situationen tilspidsede sig saaledes, at der i den foreliggende Situation ikke er nogen bedre Maade at løse Problemet paa end den, der er angivet i Regeringens oprindelige Lovforslag, hverken den ene eller den anden Form for Voldgift vil gøre Tingene bedre eller lettere. Rent sagligt set er det jo meningsløst at foreslaa en Voldgiftsdomstol nedsat, som skal have 4 Dage til sit Arbejde, og hvis Medlemmer antagelig gaar fuldkommen forudsætningsløst ind til det, det vil sige, at de paa 4 Dage ikke engang kan sætte sig ind i hele Problemet, de vil antagelig ikke kunne komme til noget andet Resultat end til i Almindelighed at stille et Forslag, der følger de Linier, som Forligsmandens Forslag følger, og saa er man for saa vidt lige vidt. Naturligvis kunde det tænkes ordnet paa anden Maade ved, at man nedsatte Voldgiftsretten anderledes, gav den en længere Frist, men det rører ikke ved det, der er Problemetets egentlige Kærne. Den er saadan, at kun Rigsdagen kan træffe en Afgørelse som Følge af Regeringens og Rigsdagens Krisepolitik: at Landbrugets Stilling ikke er blevet tilstrækkeligt forbedret, og at Priserne er steget saadan, at Løntillæg maa der til til Arbejderne. Jeg synes, det er forkert at ville læsse Ansvaret for denne Krisepolitiks Følger over paa en eller anden Voldgiftsdomstol og sige: Nu maa I rage Kastanierne ud af Ilden. Nu har vi gennemført en Politik, som har gjort de rige rigere, og saa maa I afgøre,